

УВОД

Еколошке идеје су доживеле током, последњих двадесетак година завидан развој. Од првобитно биолошке оријентације, прешло се на мултидисциплинарни приступ схватању и дефинисању појма човековог окружења. Тако оно данас не подразумева само физичку компоненту (чист ваздух, земљу, воду, храну...) , што је свакако примарно, већ и ментални миље промену у образовању, схватању права човека, детета, жена...

Захваљујући научним сазнањима, човек данас све ефикасније користи природу, али не може њоме неограничено господарити.

Основни разлог уношења оваквих садржаја у васпитне програме је стварање „еколошког мишљења“ код деце. Оно би било основ поштовања света природе, не искључиво зато што природа задовољава наше животне потребе, већ зато што она сама има право на постојање.

Свет природе је повезана целина. Ако непромишљеним деловањем оштећујемо делове тог „ткива“, тиме постепено уништавамо природу, а и себе саме као њен неотуђиви део.

Садржаји из области упознавања околине су се показали најслабијим , с обзиром на промене које су се јавиле у друштву, што је наметнуло потребу да се ова област модерније организује и у њу унесу светски релевантне теме.

Екологија је једна од таквих тема и један од најзначајнијих људских интереса данас. Постепено постајемо свесни да од нашег односа према екологији зависи опстанак укупног живог света на Земљи.

Задатак родитеља и васпитача је да активно и стваралачки упућују децу у свет природе.

Новија концепција образовног рада, позната под називом глобално или холистичко образовање јавила се осамдесетих година двадесетог века у Канади и Северној Америци-и током наредних година веома брзо се шири даље-на издавачке куће, на оне који се баве осмишљавањем програма за децу различитих узраста, на израду дидактичких материјала, начин образовања и описмењавања одраслих-родитеља, васпитача, учитеља итд.

У основи идеје глобалног образовања је идеја за обраћањем „целокупној“ личности, а не само когнитивној сфери, како је то уобичајено у просветним институцијама. Овакво усмерење обавезује васпитаче и учитеље да раде у малим групама, у којима је могуће подстицати комуникацију, кооперацију, вештину договарања, толерантно доношење одлука и слично.

Исто тако, у мањим групама је могуће примењивати игру улога, тј, симулацију активности, како би сви учесници имали сопствени доживљај проблема и тако били подстакнути да истражују гледишта других, као и да користе технике вођења маште ради активирања креативног мишљења и интуиције, што би све подстакло развој вештине решавања проблема.

Деца предшколског узраста могу изгледати сувише мала да би учила и разумела глобалне проблеме човекове околине. Бројна истраживања показују, међутим, да је то могуће уколико се задовоље два захтева: да обучавање почне на што ранијем узрасту, и од конкретних проблема из непосредне околине детета. Такав почетак доводи до интегрисања дететовог властитог искуства у процес учења, што делује мотивационо а и један је од постулата глобалног образовања.

Дечје искуство прате и његове емоције, и тиме његово разумевање глобалног проблема постаје „лична ствар“, што је одличан увод у стварање личне одговорности.

Рад са малом децом зато треба да отпочне обрадом проблема који подстичу осећање самопоштовања сваког детета и развијају способности комуникације и кооперације.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com